

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Іван Нечуй-Левицький

БІДА БАБІ
ПАРАСЦІ ГРИШИСІ

Іван Нечуй-Левицький
Біда бабі Парасці Гришисі
Серія «ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ
ЛІТЕРАТУРИ», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=18041519

Аннотация

«Біда бабі Парасці Гришисі» Івана Нечуя-Левицького – соціально-побутове оповідання, в якому читач порине в атмосферу родинних стосунків простих українських селян***. Взаємини невістки зі свекрухою, побутові сварки і мир подані у творі з легким гумором та сатирою. Перу автора належать й інші твори на подібну тематику, зокрема, «Кайдашева сім'я», «Старі гультяї» тощо.

Іван Нечуй-Левицький

БІДА БАБІ

ПАРАСЦІ ГРИШИСІ

Як було бабі Парасці п'ятдесят шість рік, помер її чоловік Омелько Гришенко, і помер не вдома, а в Василькові. Гришенкова оселя була коло самого вигону, край села, а за широким вигонем був панський лісок, що тягся на верству смужкою вподовж села аж до річки. Саме проти Омелькової оселі в лісі стояла хата лісового козака сторожа. Про того козака вже давно йшла чутка, що він переховує крадене добро й дає в себе притулок усяким злодіям. Волосний звелів зробити в козака трус; десяцькі познаходили в повітках порожні пляшки з наліпленими квитками, арештували його, одвезли в Васильків й закинули в тюрму. Люде виказали в волосній управі, що бачили, як Омелькові унучата грались квитками од пляшок з вином. До Омелька причепились; він дізнався од унуків, що ті папірці дали їм козакові діти.

Омелька покликали в Васильків на суд за свідка. Саме тоді була пізня осінь, вже перед пилипівчаним пущенням. Омелько поїхав в одній свиті. Надворі була сльота й моква. Він застудивсь, заслаб, і його одвезли в лазарет. З Василькова дали звістку Парасці. Параска з синами поїхала в Васильків. Через три дні Омелько вмер, і вони його поховали.

Вернулась Параска додому й плакала та тужила за Омельком цілий рік. Омелько був дуже гарний з лиця, як увесь рід Гришенків в Трушках, високий на зріст, плечистий, поставний, з чорними бровами, з карими очима. Він був тихий і помирливий, і Параска була щаслива з ним, навіть ніколи не лаялась і не змагалась з ним, бо він в усьому слухав її й робив так, як вона веліла.

Зосталась Параска з двома синами та з невісткою в хаті. Омелько оженив старшого сина Грицька ще за свого живоття. Менший син Іван ще парубкував. Доки був живий батько, в хаті була мирнота. Син слухав батька, і невістка корилась свекрусі. Батько хазяйнував сам і думав одрізнити старшого сина, поставити йому опрічну хату на леваді, а меншому синові оддати стару хату. Але як помер Омелько, і сини, і невістка заспівали іншої. Грицько вже не слухав матері, а невістка заковерзувала так, що баба Параска тільки очі витріщила на неї з дива.

Помираючи, Омелько звелів Парасці одділити для старшого сина половину поля, а половину зоставив для неї, доки менший син Іван одбуде службу в москалях. Грицько став хазяїном, забрав собі половину поля, але Параска зоставила собі Іванову половину поля й худобу, яка була в неї, і сказала синові, що вона буде хазяйнувать, як і хазяйнувала за життя небіжчика, доки менший син вернеться з служби додому та ожениться. Свою половину поля вона оддала Грицькові наспіл, з половини. Він орав материну частку поля за

другу скибу. Параска зоставляла частку свого хліба на харч, а решту продавала.

Цілий рік вона не вмикувалась в хазяйські синові справи, все журилась та плакала за чоловіком і не могла його забуть. Чи надіне Грицько батькову одежу, вона побачить і зажуриться, і зараз сльози поллються з очей.

– Коли б Омелька поховали хоч на нашому кладовищі, то я пішла б на могилу та хоч виплакала свої сльози, що душать моє серце; може б, мені тоді стало легше. А то як надіне син його жупан та шапку, як гляну на сина в тому убранні, то передо мною стоїть неначе живий мій Омелько, достоту такий, який він був молодим; неначе бачу його постать. І в мене з очей самі сльози ллються, так що я й світу божого не бачу, як піду на тік та в клуню, гляну на вози, на ярма, на ціпи, що він колись держав в своїх руках, то все це одразу пригадує мені Омелька; і мені все здається, що він не вмер, знов вернеться додому, от-от вийде з хати і з'явиться перед моїми очима, й піде на тік на роботу, – говорила Параска сусідам.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.